

QUIN DES, MARC DE DEU!

HO TROSSO UN DISBARAT.

DEL MAS ENTRE EN RAJA

UN AMPLE RIENDU

DE RATAFIA AUB NEU.

APROFITOU MISENDES

QUE PENSO! BOLA GENT!

BARREU-ME DE SECUIDA.

VI PARLO EN TERTAMENT!

MIREU LA MEVA CANYA!

JA RAU NOU! POU!

NO MUREU PER ANYA!

PERQU' SÓC BOLA GENT!

SALVADOR

ESPRIU

CASOS DE SIVENA

JA M'U TUCU LA PORT

JACUUT M'UJAV

ARRANS EN... EN...

ELS VALLES DELAUREN

UN MUREU DES JOIS!

MUREU... MUREU!

EN LUNGUAGES D'ALS

DE M'U... D'U...

FOR... FOR...

M'U... M'U...

DE CONNYA-ME EL PA!

DES PANC DE MEU D'ONA

PERQU' JA SÓC MORTA!

M'U... M'U...

PERA DE TARRA EL TARRA!

EN UN CLAT, ESCOLTO

COM TORNAR S'UO PIEN

(SEMPRE ELS HE FERS RIURE):

- REINA DE LES COTES,

ESPERANÇA TRINQUIS!

PLENA DE M'UQUES!

TAROT A LA LLERDA!

M'U... AL CARRO!

HAS SEURT LES COTES

DEL DARRER FLAJO!

COM QUE JA SÓC MORTA!

CAP ENTENT NO IMPULTA!

ARA HAN DAVALLAT

EL LLIG COU A TERRA!

OBRA POÈTICA

INTRODUCCIÓ A LA POESIA DE SALVADOR ESPRIU

per JOAN FUSTER

1

Potser convindria que comencéssim per parlar de la «generació del 36». Ens ho aconsellen, d'una banda, la comoditat expositiva, i de l'altra, l'avantatge d'obtenir unes precisions prèvies, de caràcter general, que mai no estaran de sobres. Certament, el concepte de «generació» ha experimentat, en els darrers anys, una devaluació teòrica i pràctica ben considerable. Si més no, avui, els historiadors i els filòsofs de la cultura ja no li concedeixen la importància i el crèdit que havia adquirit immediatament després dels treballs de Dilthey, de Kummer, de Petersen, de Pinder. Una explicació de la «dinàmica històrica» —diguem-ho com Vicens i Vives— a base del simple joc biològic promogut per les coincidències i les discrepàncies de naixença dins els grups creadors, no acaba de ser satisfactòria. La idea d'unes «afinitats generacionals» predestinades per la circumstància pròpiament «genètica» de la proximitat d'edats, resulta massa vaga, massa mística, perquè puguem acceptar-la amb un mínim de rigor metodològic. Hi ha d'altres factors més decisius a tenir en compte —locals, de classe, d'atzar, fins i tot d'estricta fisiologia individual—, a l'hora d'esbrinar els determinants i el signe «cultural» d'unes obres o d'uns comportaments: factors que, molt sovint, contradiuen o desarticulen el parentiu de principi atribuïble al fet de la contemporaneïtat. Això és evident. Però també és evident que aquest «parentiu» existeix. Existeix, i ens permet de referir-nos a les «generacions», si no com a «entitats» històriques